

Arrest

nr. 316 529 van 18 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 296 745 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 november 2023, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partij op 15 november 2023.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende op 26 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leerde dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

Op 3 oktober 2023 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 19 oktober 2023 stemde Kroatië in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 25, § 2 van de Dublin III-verordening.

Op 30 oktober 2023 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot vasthouding met het oog op de overdracht aan Kroatië genomen.

De gemachtigde nam op dezelfde dag een overdrachtsbesluit of beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing tekende verzoeker een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 296 745 van 8 november 2023 verwierp de Raad deze vordering tot schorsing. De Raad spreekt zich thans uit over het beroep tot nietigverklaring.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten:

naam: (...) voornaam: (...) geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Pay Kotal nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 (2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De Heer (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 26.09.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 26.09.2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hierbij legde hij geen persoonlijke documenten voor. De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 03.10.2023 nooit in het bezit van een paspoort te zijn geweest en zijn originele taskara (Afghaanse identiteitskaart) in Afghanistan te hebben achtergelaten.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 26.09.2023.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 03.10.2023 religieus getrouwd te zijn met (...) (ongeveer 20 jaar oud, geboren te Shoata Gankal/Afghanistan). Hij verklaarde geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde dat zijn echtgenote zich in Afghanistan bevindt.

De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Hij verklaarde dat zijn neef (...) (ongeveer 27 jaar oud) zich in Zwitserland bevindt en erkend is in Zwitserland.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde

De betrokkene verklaarde Afghanistan in 2022 te hebben verlaten omwille van problemen met de Taliban. Hij verklaarde naar Iran te zijn getrokken, waar hij 4 maanden verbleef. De betrokkene verklaarde daarna naar Turkije te hebben gereisd, waar hij 5 maanden verbleef. Hij verklaarde vervolgens via Bulgarije naar Servië te zijn getrokken, waar hij 20 dagen verbleef. De betrokkene stelde daarna naar Bosnië te zijn getrokken, waar hij 20 dagen verbleef. Hij verklaarde vervolgens via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk het Belgisch grondgebied op 26.09.2023 te hebben betreden.

De betrokkene kon tijdens zijn gehoor geen exacte data en geen exacte plaatsnamen geven.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij onderweg naar Europa van andere mensen had gehoord dat België een goed land is voor asielzoekers.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië. Hij verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij na een eventuele overdracht onmiddellijk naar België zal terugkomen.

Op 04.10.2023 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Kroatische instanties, conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord, wat betekent dat Kroatië conform artikel 25(2) op 19.10.2023 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene. De Kroatische instanties werden hiervan op de hoogte gebracht op 23.10.2023.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij van andere mensen onderweg had vernomen dat België een goed land is voor asielzoekers.

Hieromtrent merken we ook op dat het de betrokkene niet toekomt om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij van de Kroatische politie zijn tocht kon verder zetten pas als hij zijn vingerafdrukken liet registreren.

We benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Kroatië.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene verzoeken om internationale bescherming indiende in Kroatië.

De Kroatische Ministerie van Binnenlandse Zaken hebben in November 2022 garanties gegeven betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2022 update", laatste update op 31.02.2022, AIDA-HR-2022-Update.pdf (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 53). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 53).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze

rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 86). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (*"The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation"*, pagina 86).

Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (*"Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021"*, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; *"Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures"*). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*"Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië"*, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*"Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations"*, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*"Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply"*, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld (*"Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions..."*, pagina 24).

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de

hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te verkeren.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25 (2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties.”

Op 23 november 2023 werd de vlucht van verzoeker naar Kroatië geannuleerd. Verzoeker werd dezelfde dag vrijgesteld uit het gesloten centrum.

Op 19 januari 2024 nam de gemachtigde de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van het overdrachtsbesluit tot 18 maanden. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Ontvankelijkheid

Ter zitting werpt de raadsman van verzoeker op dat hij nog steeds belang heeft bij huidig beroep. Er werd een verlengingsbeslissing genomen van de overdrachtstermijn op 19 januari 2024, die niet werd aangevochten door verzoeker. Verweerder stelt ter zitting het belang ook niet in vraag. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad nog belang heeft bij zijn beroep, aangezien de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn definitief is in het rechtsverkeer en de gemachtigde nog de mogelijkheid heeft tot het uitvoeren van het thans bestreden overdrachtsbesluit tot 23 april 2025.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het non-refoulementsbeginnsel zoals het onder meer zijn uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2, 3 en artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 17, 18 en 19 van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Opvangrichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginnsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“3.1.1. INTERNATIONAL RECHT:

3.1.1.1. Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd

Artikel 2, onder de titel « Recht op leven », luidt:

« 1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken. ».

Artikel 3, onder de titel « Verbod van foltering », luidt:

« Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ».

Artikel 13, onder de titel « Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel », luidt:

« Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. ».

3.1.2. INTERNATIONAL EUROPEES RECHT:

3.1.2.1. Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)

Artikel 17, onder de titel « Algemene bepalingen betreffende materiële opvang en gezondheidszorg », luidt:

« 1, De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van kwetsbare personen als bedoeld in artikel 21, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige

middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig lid 3 kunnen de lidstaten van de verzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. Indien komt vast te staan dat een verzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. Wanneer de lidstaten materiële opvangvoorzieningen verstrekken in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt de hoogte daarvan vastgesteld op basis van de niveaus die door de betrokken lidstaat krachtens het recht of krachtens de praktijk zijn vastgesteld om nationale onderdanen een fatsoenlijke levensstandaard te bieden. De lidstaten kunnen verzoekers in dit opzicht minder gunstig behandelen dan eigen onderdanen met name indien de materiële steun gedeeltelijk in natura wordt verstrekt of indien die niveaus, die gelden voor onderdanen, een hogere levensstandaard beogen dan die welke deze richtlijn voor verzoekers voorschrijft. ».

Artikel 18, §§ 1, 2, 3, 4, 5, 6, en 9, onder de titel « Nadere bepalingen betreffende de materiële opvangvoorzieningen », luiden:

« 1. Indien huisvesting in natura wordt verstrekt, gebeurt dit in één van de volgende vormen of een combinatie daarvan:

- a) in ruimten die gebruikt worden om verzoekers te huisvesten gedurende de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat aan de grens of in een transitzone is ingediend;
- b) in opvangcentra die een toereikend huisvestingsniveau bieden;
- c) in particuliere huizen, appartementen, hotels of andere voor de huisvesting van verzoekers aangepaste ruimten.

2. Onverminderd de in de artikelen 10 en 11 genoemde specifieke bewaringsvoorwaarden zorgen de lidstaten er met betrekking tot de in lid 1, onder a), b) en c), van dit artikel genoemde huisvestingsvormen voor dat:

- a) verzoekers bescherming van hun gezinsleven genieten;
- b) verzoekers de mogelijkheid hebben om te communiceren met familieleden, juridisch adviseurs of raadslieden en vertegenwoordigers van de UNHCR en andere relevante nationale, internationale en niet-gouvernementele organisaties en instanties;
- c) familieleden, juridisch adviseurs of raadslieden, vertegenwoordigers van de UNHCR en relevante door de lidstaat erkende niet-gouvernementele organisaties toegang hebben zodat zij de verzoekers kunnen bijstaan. Deze toegang kan slechts worden beperkt om redenen die verband houden met de veiligheid van de huisvesting en van de verzoekers.

3. De lidstaten houden rekening met gender- en leeftijdsspecifieke problemen en met de situatie van kwetsbare personen in verband met verzoekers in de in lid 1, onder a) en b), bedoelde ruimten en opvangcentra.

4. De lidstaten treffen passende maatregelen om geweldpleging en gender gerelateerd geweld, met inbegrip van aanranding en seksuele intimidatie, in de in lid 1, onder a) en b), bedoelde ruimten en opvangcentra te voorkomen.

5. De lidstaten zorgen er in de regel voor dat afhankelijke volwassen verzoekers met bijzondere opvangbehoeften worden ondergebracht bij volwassen nauwe verwanten die zich reeds in dezelfde lidstaat bevinden en die krachtens het recht of krachtens de praktijk van de betrokken lidstaat voor hen verantwoordelijk zijn.

6. De lidstaten zien erop toe dat verzoekers alleen worden overgeplaatst wanneer dit noodzakelijk is. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoekers hun juridisch adviseurs of raadslieden van de overplaatsing en hun nieuwe adres op de hoogte kunnen brengen.

(...)

9. In naar behoren gemotiveerde gevallen mogen de lidstaten bij wijze van uitzondering andere dan de in dit artikel genoemde regels inzake materiële opvangvoorzieningen vaststellen voor een zo kort mogelijke redelijke termijn, indien:

- a) een beoordeling van de specifieke behoeften van de verzoekers vereist is overeenkomstig artikel 22;
- b) de gewoonlijk beschikbare huisvestingscapaciteit tijdelijk uitgeput is.

Deze afwijkende voorzieningen moeten in elk geval de basisbehoeften dekken ».

Artikel 19, onder de titel « Gezondheidszorg », luidt:

« 1. De lidstaten dragen er zorg voor dat verzoekers de nodige medische zorg ontvangen, die ten minste de spoedeisende behandelingen en de essentiële behandeling van ziekten en ernstige mentale stoornissen omvat.

2. De lidstaten verstrekken de noodzakelijke medische of andere zorg aan verzoekers met bijzondere opvangbehoeften, inclusief, indien nodig, passende geestelijke gezondheidszorg. ».

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet: pro memorie

3.1.3.2. *Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 zoals gewijzigd (Immigratiewet van 15 december 1980)*

Artikel 74/17, § 1, al. 1 luidt:

« De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginzel. ».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragsluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 September 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Kamers 26 September 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, nr. 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.2.1.1. Het uiterst dringende karakter

(...)

3.2.1.2. De ernst van de middelen

(...)

(...)

3.2.2. Verzoek tot nietigverklaring

3.2.2.1. Verzoekende partij is het voorwerp van een beslissing waarvan de uitvoering imminent is.

De motieven die betrekking hebben op de beslissing tot weigering van verblijf in hetzelfde formulier Bijlage 26Quater zijn vreemd aan de bestreden beslissing die verplicht een eigen specifieke formele motivering dient te hebben (a simili AG CCE 19 december 2013, nr. 116.000; AV RW 19 december 2013, nr. 115.995; AV RW 19 december 2013, nr. 115.993) en kunnen bijgevolg de bestreden beslissing niet schragen. De bespreking sub paragraaf 2.2 supra dient hier als integraal herhaald te worden beschouwd.

De bestreden beslissing schendt, zoals hierna wordt aangetoond, de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die leiden tot een schending van het non-refoulementsbeginnsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Verwerende partij gaat ervan uit dat de overdracht van verzoekende partij aan de ontvangende lidstaat niet leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, terwijl zij het AIDA-rapport update juni 2023 aan het administratieve dossier toevoegt dat dit tegenspreekt.

Verwerende partij steunt verkeerdelijk op het interstatelijk vertrouwensbeginnsel en op verkeerde of eenzijdige lezingen van het voormelde AIDA-rapport.

Verwerende partij vroeg op 4 oktober 2023 aan Kroatië om verzoekende partij terug te nemen. Zij kreeg hierop geen, antwoord waardoor verwerende partij dit als stilzwijgend akkoord beoordeelt.

Het gebrek aan antwoord van Kroatië betekent ook dat verwerende partij geen enkele garantie heeft dat verzoekende partij opvang verkrijgt.

De vele veronderstellingen verwerende partij maakt, vinden geen steun in opvolging van overgedragen en of steekproefcontroles na overdracht en worden door het voormelde AIDA-rapport tegengesproken.

Kroatië heeft slechts twee opvangcentra te Zagreb en te Kutina die samen 740 beschikbare opvangplaatsen hebben (cf. stuk nr. 3A, p. 82) terwijl alleen al in 2021 er 3.039 asielzoekers waren en dit in 2022 viermaal verdubbelde tot 12.872 asielzoekers. Dit is dus 17,4 maal meer asielzoekers dan er beschikbare plaatsen zijn. 80% verliet daarom met reden Kroatië (cf. stuk nr. 3A, pp. 16 e.v.).

Zonder zwart op wit bewijs dat er voor verzoekende partij bij verplichte terugkeer een opvangplaats is voorbehouden, leidt de verplichte terugkeer van verzoekende partij haar het land van ontvangst quasi-zeker tot geen opvang.

Verwerende partij bevestigt bovendien dat verzoekende partij gedurende de eerste bestuurlijke fase geen recht heeft op kosteloze rechtsbijstand (cf. stuk nr. 2, p. 3/7) en weet daarmee dat het voor verzoekende partij die de Kroatische taal de immigratiewet niet kent, onmogelijk is om op eigen houtje zijn rechten in Kroatië te doen gelden. Zij blijft hiermee minstens de facto verstoken van elk effectief rechtsmiddel.

In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven, maakt dit een ernstige systeemfout uit waarover verwerende partij en waardoor zij verzoekende partij volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zoals deze ook in de bestreden beslissing worden geciteerd, niet vermag over te dragen.

Door naar België door te reizen « dook » verzoekende partij volgens de Kroatische Immigratiewet « onder ».

Uit het administratieve dossier zoals het tot op heden in kopie werd meegedeeld, blijkt geen garantie te zijn gegeven dat er geen expliciete intrekking of verwerping van de asielaanvraag voorligt waardoor bij terugkeer verzoekende partij als volgend asielverzoeker wordt gekwalificeerd (« persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return », cf. stuk nr. 3A, p. 53).

Tégen een negatieve beslissing na terugkeer als Dublin overgedragene, zoals verzoekende partij, bestaat er in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven minstens geen de facto effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, open waardoor refoulement reëel is en dit voor het Duits « Administrative Court of Stuttgart » voldoende was om geen kandidaat asielzoekers aan Kroatië over te dragen (cf. stuk nr. 3A, pp. 50 en 72).

Ook andere lidstaten zoals Nederland (cf. stuk nr. 3A, p. 50) en Zwitserland [sic] (cf. stuk nr. 3A, p. 52) hebben Dublinoverdrachten opgeschort.

Voorgaande tekortkomingen maken samengenomen systemische tekortkomingen uit waarover verwerende partij niet onwetend kan zijn en waardoor zij niet tot overdracht kan overgaan zonder schending van het verbod op refolement.

Om voorgaande redenen die systemische tekortkomingen in opvang uitmaken heeft uw Raad in haar arresten nrs. 278.106 (cf. stuk nr. 3B) en 278.108 (of. stuk nr. 3C) van 29 September 2022 de overdrachten naar Kroatië geschorst.

Verzoekende partij verklaarde uitdrukkelijk dat zij zich tegen de overdracht naar het land van ontvangst verzet.

Uit het AIDA-rapport volgt bovendien dat in de hypothese dat verzoekende partij opvang verkrijgt, de kwaliteit van de opvang in de praktijk in het ontvangende land niet voldoet aan de minimumstandaarden onder meer in zaken van hygiëne, voeding, en veiligheid zoals deze door de artikelen 17, 18 en 19 van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 worden opgelegd (cf. stuk nr. 3A).

Verwerende partij weet dit minstens dient dit te weten vanuit haar wettelijke opdracht en omdat zij zelf het voormelde AIDA-rapport aan het administratieve dossier toevoegt. Middels het uittreksel van het voormelde AIDA-rapport dat verzoekende partij aan onderhavig verzoekschrift toevoegt, documenteert en bewijst zij dat de opvang niet aan de Europeesrechtelijke minimumstandaarden voldoet.

Verwerende partij dient normaal de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar de ontvangende lidstaat te onderzoeken (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12). Zonder individueel onderzoek of enige uitdrukkelijke garanties weet verwerende partij bijgevolg geenszins wat verzoekende partij te wachten staat en of zij in de ontvangende lidstaat opvang zal krijgen.

Het voorgaande maakt systeemfouten die verzoekende partij documenteert, waardoor verwerende partij in casu niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan.

Om dezelfde redenen leidt de overdracht van verzoekende partij tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zoals besproken in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd omdat de onmenselijke opvang en het in de praktijk afwezig zijn van medische verzorging in strijd zijn met de Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking).

De bewoordingen « een reëel risico op » en « de te verwachten gevolgen » betekenen dat verzoekende partij geen persoonlijke ervaringen moet aantonen hoewel zij dit zoals aangetoond wel doet maar enkel dat de kans dat het risico voorvalt in voldoende mate bestaat wat zij eveneens op gedocumenteerde wijze supra aantoont.

Verwerende partij mag verzoekende partij volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens die zij in de bestreden beslissing herhaalt, niet aan de ontvangende lidstaat overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten de schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12) wat klaarblijkelijk zal geschieden, terwijl zij dit middels de bestreden beslissing juist wel doet.

Het reëel risico op ernstige schade zoals besproken werd door verwerende partij kennelijk niet zorgvuldig onderzocht of miskent, terwijl zij daar positiefrechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, § 95) zelfs proprio motu toe wordt verplicht (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95).

Om voorgaande redenen handelde verwerende partij onzorgvuldig en schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Uit het voorgaande volgt dat de ingeroepen motieven niet als ernstig kunnen worden weerhouden, en daarmee de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motiveringsplicht.

Schending van de motiveringplicht.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing eveneens het verbod op refoulement zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, lid 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° iuncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: “een *illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*” en “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*”). In casu ligt een bijlage 26quater voor waarmee de overdracht van verzoeker wordt beoogd aan Kroatië, in toepassing van de Dublin III-verordening. Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en kan zich dus niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet beroepen.

In de uiteenzetting van het enig middel kan de Raad geen concrete toelichting lezen over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 2 van het EVRM schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat verzoeker internationale bescherming in Kroatië vroeg, de Kroatische instanties impliceert worden geacht in te stemmen met het verzoek om verzoeker terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublingehoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. De motieven die de bestreden akte onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze hierin worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt ze hem niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De conclusie dat deze plicht niet geschonden werd door de gemachtigde

dringt zich des te meer op gezien uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motieven van de bestreden akte kent, vermits hij ze op inhoudelijk vlak bekritiseert (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de geveesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Ook op de gemachtigde rust, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zijn fundamentele rechten schendt, zoals op absolute wijze neergelegd in artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker spreekt het AIDA-rapport de conclusie van de gemachtigde tegen dat hij geen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zou ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde steunt volgens verzoeker verkeerdelijk op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op een verkeerde of eenzijdige lezing van het AIDA-rapport. Verzoeker stipt aan dat er sprake is van een stilzwijgend akkoord en dus dat de gemachtigde geen enkele garantie heeft dat

verzoeker opvang zal krijgen. De gemachtigde steunt zich op veronderstellingen, die geen steun vinden in opvolging van Dublinterugkeerders of steekproefcontroles, of die worden tegen gesproken door het AIDA-rapport. Concreet wijst verzoeker erop dat Kroatië slechts twee opvangcentra heeft die samen een capaciteit hebben van 740 beschikbare opvangplaatsen, terwijl er in 2022 12.872 asielzoekers waren. Daarom verliest 80% van de aanvragers Kroatië, aldus verzoeker. Zonder zwart op wit bewijs dat er bij overdracht een opvangplaats is voorbehouden, is verzoeker bijna zeker dat hij geen opvangplaats zal hebben. Verder in het verzoekschrift stelt verzoeker dat de kwaliteit van de opvang niet voldoet aan de minimumstandaarden op vlak van hygiëne, voeding en veiligheid zodat ook de artikelen 17, 18 en 19 van de Opvangrichtlijn worden geschonden, verzoeker heeft het immers over onmenselijke opvang. Volgens verzoeker blijkt dit afdoende uit het uittreksel uit het AIDA-rapport, dat hij aan het verzoekschrift voegt. Hij stelt dat nu er geen individueel onderzoek is gebeurd of geen uitdrukkelijke garanties zijn gegeven, de gemachtigde niet weet of verzoeker wel opvang zal krijgen in Kroatië, terwijl hij de te verwachten gevolgen van een overdracht dient te onderzoeken.

Anders dan verzoeker opwerpt, kan de Raad niet volgen dat er thans ernstige aanwijzingen voorliggen dat verzoeker in geval van overdracht naar Kroatië zal verstoken blijven van adequate opvang. Verzoeker heeft een punt dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op het stilzwijgend akkoord van Kroatië. Echter blijkt uit het administratief dossier dat nog voor de bestreden beslissing werd genomen, op 23 oktober 2023, Kroatië ook uitdrukkelijk erkende de verantwoordelijke lidstaat te zijn op grond van artikel 25, 2 van de Dublin III-verordening. Zoals verweerder in de nota aanstipt, benadrukt Kroatië in dit terugnameakkoord van 23 oktober 2023 dat het ministerie van binnenlandse zaken van Kroatië garandeert dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker zal gebeuren in lijn met de nationale wetgeving en met de verplichtingen onder unierecht en internationaal recht. Verder bevat het administratief dossier ook de algemene garanties van de Kroatische overheid in een schrijven van 3 november 2022 waarin wordt bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, juridische bijstand en een effectief rechtsmiddel vanaf de dag dat zij de wil uiten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit niets blijkt dat Kroatië inmiddels afstand heeft genomen van deze garanties.

Verder vindt het betoog van verzoeker dat er 740 opvangplaatsen zijn, terwijl er in 2022 12.872 verzoekers om internationale bescherming een verzoek indienden, steun in het AIDA-rapport, maar zoals verzoeker zelf stelt, blijkt Kroatië een transitland te zijn aangezien de meerderheid van de verzoekers Kroatië verlaten binnen de drie dagen. Nergens wordt in het verslag gewag gemaakt van overvolle onmenselijke opvangcentra, ook al wordt wel erkend dat die grote stijging aan verzoeken grote inspanningen heeft vereist om het opvangsysteem hieraan aan te passen. Ook de informatie onder het hoofdstuk over de situatie van de Dublinterugkeerders maakt geen gewag van een probleem om toegang te verkrijgen tot opvang. De combinatie van de informatie in het AIDA-rapport, met de algemene garanties van november 2022, waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing ook verwijst, en de uitdrukkelijke garanties in het terugnameakkoord van 23 oktober 2023, maken dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker bijna zeker geen opvang zou hebben in geval van overdracht aan Kroatië, noch dat verzoeker op onmenselijke wijze zou worden opgevangen. Het feit dat kort in het AIDA-verslag wordt aangehaald dat wel klachten werden gerapporteerd in 2022 over het onvoldoende karakter van de distributie van kledij en hygiëne om de behoeften van een hele maand te dekken, volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer aannemelijk te maken. Zoals supra aangehaald, dient een minimum aan hardheid te worden aangetoond alvorens van "foltering" of een "onmenselijke of vernederende behandeling" te spreken in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker ook stelt dat de artikelen 17 en 18 van de Opvangrichtlijn worden geschonden en dit voldoende wordt geïllustreerd met het uittreksel van het AIDA-rapport dat hij aan het verzoekschrift toevoegt, meent de Raad dat het aan verzoeker toekomt om op precieze wijze in het verzoekschrift zelf toe te lichten waaruit die schending precies bestaat door op de relevante passages te wijzen. Verzoeker voegt immers 18 pagina's toe uit het AIDA-verslag, terwijl het de Raad niet toekomt uit te vissen waarop verzoeker precies doelt. Hoe dan ook verwijst de Raad in deze naar de paragrafen 84-86 van het arrest van de gevoegde zaken NS (C-411/10) en ME (C-493/10) van 21 december 2011 waaruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9 [zijnde de richtlijn die werd ingetrokken en vervangen door de Opvangrichtlijn], 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de verzoeker van internationale bescherming niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"*, is de overdracht in strijd met die bepaling.

Waar verzoeker ook nog wijst op artikel 19 van de Opvangrichtlijn, blijkt dat dit artikel betrekking heeft op de gezondheidszorg. Verder stipt verzoeker ook summier aan dat het in de praktijk afwezig zijn van medische verzorging, strijdig is met de Opvangrichtlijn. Echter, in casu haalt verzoeker geen enkel concreet medisch probleem aan en blijkt ook uit het Dablingehoor dat zich in het dossier bevindt, dat verzoeker verklaarde een goede gezondheid te hebben.

Verder stipt verzoeker aan dat hij geen recht zal hebben op kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase. De gemachtigde dient dan ook volgens verzoeker te weten dat verzoeker die de Kroatische taal niet machtig is, onmogelijk op eigen houtje zijn rechten kan laten gelden zodat hij verstoken blijft van een effectief rechtsmiddel. Dit maakt volgens verzoeker een systeemfout uit waardoor hij niet aan Kroatië mag worden overgedragen.

De Raad moet, samen met de gemachtigde in de bestreden beslissing, erop wijzen dat blijkens artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) de lidstaten er enkel moeten voor zorgen dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de in hoofdstuk V van deze richtlijn bedoelde beroepsprocedures. Deze rechtsbijstand en vertegenwoordiging omvatten ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg. Ook artikel 27, laatste lid van de Dublin III-verordening luidt in dezelfde zin dat de rechtsbijstand ten minste het voorbereiden van de vereiste procedurestukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie moet inhouden. Er is dus geen vereiste dat men ook tijdens de administratieve procedure wordt bijgestaan door een advocaat, dermate dat die regelgeving in Kroatië in lijn is met het Unierecht en aldus zeker geen systeemfout uitmaakt, ook al kan aangenomen worden dat verzoeker de Kroatische taal niet machtig is.

Verder voert verzoeker aan dat volgens de Kroatische regelgeving hij, door naar België door te reizen, is "ondergedoken". Er is geen garantie dat zijn VIB in Kroatië niet wordt beschouwd als ingetrokken of verworpen, waardoor hij na overdracht een volgend verzoek zou moeten indienen. Tegen een negatieve beslissing bestaat er volgens verzoeker de facto geen effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM waardoor refoulement reëel is en dit aanleiding heeft gegeven bij een Duits administratief rechtscollege in Stuttgart om geen overdrachten aan Kroatië toe te laten. Ook andere lidstaten als Nederland en Zwitserland hebben overdrachten opgeschort. Omdat de voorgaande elementen systeemfouten uitmaken, heeft ook de Raad reeds overdrachten naar Kroatië geschorst en om de voorgaande redenen, maakt een overdracht volgens verzoeker een schending uit van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat het reëel risico op ernstige schade kennelijk niet zorgvuldig werd onderzocht of werd miskend, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht voorligt en de motieven de bestreden beslissing ook niet kunnen schragen, dermate dat ook de motiveringsplicht is geschonden.

Wat betreft de vrees van verzoeker dat hij na overdracht enkel een volgend verzoek zou kunnen indienen, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wijst op de algemene garanties die Kroatië heeft verstrekt in een schrijven van 3 november 2022. In deze garanties stelt Kroatië: *"The Republic of Croatia applies the Dublin Regulation and allows applicants for international protection who have been returned under that Regulation to submit a new application for international protection upon return, which is not treated as a subsequent application. Such an application guarantees the applicant to reside in the Republic of Croatia and the examination of merit of their application. It is also possible under Article 46(4) of the General Administrative Procedure Act to continue the previously suspended procedure."* (eigen onderlijnen)

Waar verzoeker erop wijst dat in het verleden het Duits administratief rechtscollege in Stuttgart, en rechtscolleges in Nederland en Zwitserland evenals de Raad overdrachten aan Kroatië hebben geschorst, heeft hij een punt behalve wat betreft Zwitserland nu het AIDA-rapport stelt dat dit laatste land beroepen tegen overdrachten aan Kroatië verwierp. Echter, wat betreft de verwijzing naar de arresten van de Raad betrof dit zaken waarin noch algemene garanties, noch individuele garanties voorlagen, hetgeen anders is in de huidige zaak. Verder blijkt inderdaad dat de Nederlandse Raad van State in april 2022 aan de IND oplegde om bijkomend onderzoek te doen naar de situatie voor Dublinterugkeerders naar Kroatië omwille van rapporten die gewag maakten van veelvuldige pushbacks, ook wat betreft Dublinterugkeerders, hetgeen kon resulteren in een schending van het non-refoulementbeginsel. Er diende onderzocht te worden of er sprake is van systeemfouten. Echter, bij arrest nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde de Raad van State Nederland dat dit onderzoek werd gedaan en dat de *"situatie [...] wezenlijk anders [is] dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022."* In zijn arrest wijst de Raad van State eveneens op de algemene garanties die de Kroatische overheid thans geeft waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat Dublinclaimanten als vreemdeling zullen worden opgenomen in de nationale asielprocedure, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Nederlandse staatssecretaris *"zich terecht op het standpunt [heeft] gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte*

onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel." De Raad volgt verzoeker in casu dan ook niet dat de gemachtigde verkeerdelijk op het interstatelijk vertrouwensbeginsel heeft gesteund.

Een schending van de artikelen 17, 18 of 19 van de Opvangrichtlijn, van de artikelen 3 of 13 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste en enige middel is deels onontvankelijk is, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES